

# JAK NEČAS ZACHRÁNIL V KUKAČKO- VICÍCH ČAS



Franta Nečas byl hodinář a žil v malém městečku, které se jmenovalo Kukačkovice. Všichni obyvatelé Kukačkovic byli na Františkovi dost závislí, protože jenom on jediný dokázal opravit hodiny, hodinky, budíky, staré

kukačky a i ty velké kulaté hodiny na místní radnici.

Pocházel z velmi slavné rodiny. Fandův bratranec Martin byl hokejovým mistrem světa, strýc z otcovy strany Pavel byl věhlasným hercem a strýček z maminy strany Petr prý dokonce krátce předsedou kukačkovické vlády. Jenže Fanda chtěl být odmalička hodinářem. Jeho praděda Ciferník Ručička byl hodinářem, jeho teta Vteřina Časounová byla hodinářkou a hodinky spravovali i jeho dva synovci Tonda Časoun a Pepa Časák. Prostě hodinářství měl tak nějak v krvi.

Na jednu stranu ho v Kukačkovících všichni potřebovali, ale na tu druhou se skoro všichni Frantovi posmívali. Zapomněl jsem vám totiž říct, že chudák Fanda měl na zádech hrb. A to nebylo všechno. Měl vypouklé oči, jako by se pořád divil, na hlavě od mládí pleš, a navíc kulhal na pravou nohu a docela dost koktal.

Jednou na něj pokřikovali, že kulí oči jako žába ze salátu, jindy se mu zase smáli, že má hrb větší, než je nejvyšší kopec Kukačkovíc. Místní výrostci křičeli, že má pleš velkou jako kukačkovické autobusové nádraží, a hlavně pořád všichni hlasitě napodobovali slepice: kokokokoko dááááá, kokokokoko dááá. Jako by Franta mohl za to, že koktá. Chtěl se jen zeptat, kokokokokolik hohohohodinek má opravit.

No prostě to neměl chudák Fanda v Kukačkovících vůbec jednoduché. A znáte, děti, to staré pořekadlo „tak dlouho se chodí se džbánem pro vodu, až se ucho utrhne“? Tak to ucho se jednoho dne v Kukačkovících utrhlo. Bylo zrovna docela hezké ráno, když se pomalu začali obyvatelé městečka probouzet. Vůbec si ze začátku neuvědomovali, že se něco děje. Až po chvíli to přišlo.

„Pomóóc, pomóóc, hodiny ve městě se zbláznily!“ křičel starostův syn Tonda Nestih.